

Phần 19

Chương 55

Lão Vương phi đang nhắc đến hấn: “Hai ngày này sao không thấy Trì Ca, hay là lại bị cha hấn nhốt lại, cũng không biết hai cha con này sao lại không hợp nhau, cả ngày người nhìn ta không được tự nhiên, ta nhìn người thấy khó chịu, nói cho cùng, vẫn là cha thằng bé không tốt, nếu lão vương gia còn sống, ta sẽ nói, đừng bắt thằng bé đọc nhiều sách như vậy, đọc riết ngu luôn đó, còn hấn lại không cho ta nói, ở bên ngoài thấy người ta đọc sách, trở về nhìn Trì Ca chúng ta, chỗ nào cũng không vừa mắt, theo ta thấy, không đọc sách cũng có sao đâu, cũng không cần trông cậy vào khảo thi công danh, sống an nhàn tự tại, cả đời này cũng không thiếu ăn thiếu uống, muốn tiền đồ lớn như vậy làm cái gì.”

Bà tử bên cạnh nghe xong, vội nói: “Lão tổ tông nói rất đúng, Trì Ca ta có số mệnh này, cần gì phải khổ luyện đọc sách, như thế này cũng không phải không có tiền đồ, lần trước vào cung, thái hậu lão phật gia không phải khen đó sao, nói Trì Ca ta so với hoàng thượng mạnh mẽ hơn, lanh lợi vui vẻ, miệng lại ngọt, liền muốn gọi hấn vào, hấn vừa vào, thái hậu nương nương có thể vui vẻ vài ngày, chỉ là luôn tìm không thấy bóng dáng Trì Ca.”

Lão Vương phi nghe xong cười nói: “Cũng không phải như vậy, cái miệng nhỏ của tiểu tử này ngọt ngào, nói ra lời người nghe âm lòng, hài tử hiếu thuận như vậy, đốt đèn lòng cũng khó tìm, lão tử hấn chết sống nhìn không vừa mắt, Thu Nhi người đừng đợi nữa, đi ra đằng trước nhìn một cái, nếu như hấn ở nhà thì bảo tới đây nói chuyện với ta, nếu không, hỏi tiểu tử trong nội viện một chút xem hấn đi đâu, ra ngoài gọi về cho ta, nói ta nhớ hấn.”

Thu ma ma trả lời một tiếng vừa bước ra thêm cửa, liền nhìn thấy Diệp Trì đi vào viện, liền cười nói: “Không cần đi, đã tới rồi.” Diệp Trì chào Thu ma ma, mới bước chân đi vào bên trong.

Lão Vương phi nhìn thấy tôn tử, cười thấy răng không thấy mắt, chỉ vào hấn nói: “Vừa mới nhắc tới người đó, ta vừa nói mấy ngày nay không thấy người, sợ không phải lại gây ra họa hoa gì chứ, bị cha người giam lại, thì người đã tới rồi.”

Nha đầu bên cạnh mang băng ghé tới cho hấn, Diệp Trì cũng không ngồi, đi qua đặt mông ngồi bên cạnh lão Vương phi, hì hì cười nói: “Nghe lời này của lão tổ tông, không biết còn tưởng ta là người chuyên gây họa.” Nói xong duỗi cánh tay ra ôm lão Vương phi mà lắc.

Lão Vương phi vô cùng vui vẻ, vỗ vỗ phía sau lưng của hấn nói: “Không phải là người chuyên gây họa, thì cũng làm tổ mẫu nhớ thương, tổ mẫu ngắm trông người mau lấy nàng dâu vào cửa rồi sinh tôn tử cho ta, cũng có người thay ta nhìn người, lại sinh chất trai chất gái, là tổ mẫu vui lắm rồi.”

Lão Vương phi vừa nói xong, trong phòng lập tức lặng ngắt như tờ, bất kể bà tử nha đầu, không có một người nào dám phụ họa, các nàng biết tiểu gia kiêu kỳ, nói cái gì cũng được, chỉ là không thể nói đến chuyện cưới vợ, nhắc tới liền buồn bực, cho dù không thể buồn bực lão Vương phi, nhưng trong lòng buồn bực thì hạ nhân các nàng cũng chịu không nổi, đã ăn bao nhiêu thiệt thòi, những người này sớm đã học thành tinh rồi, lúc này nguyên một đám cúi đầu cúi nảo, như không có nghe thấy, như vậy mà trong lòng còn gổ trống bình bịch.

Nào biết hôm nay tiểu gia các nàng động kinh, nghe xong lời này không tức giận, ngược lại còn đáp lời nói: “Lão tổ tông nói rất đúng, nên cưới vợ rồi.”

Một câu đừng nói dọa đầy tớ nhảy dựng, ngay cả lão Vương phi cũng cho là mình ngễnh ngãng nghe lầm, vội vàng lại hỏi một câu: “Trì Ca nói cái gì? Tổ mẫu ngươi lớn tuổi lỗ tai ngễnh ngãng, không có nghe rõ, ngươi lớn tiếng một chút lập lại lần nữa.”

Diệp Trì nhin cười không được, ghé sát bên tai lão Vương phi lớn tiếng nói: “Ta nói ta muốn cưới vợ, lão tổ tông nghe rõ không?”

“Nghe rõ, nghe rõ, được rồi, sớm nên lấy nàng dâu rồi, ngươi thấy hoàng thượng lớn hơn ngươi ba tuổi, hoàng tử noàng nữ đều có mấy đứa rồi, ngươi bây giờ còn chưa có nàng dâu, tổ mẫu có thể không sốt ruột sao, được rồi, ngươi đã nghĩ thông suốt, tổ mẫu ngày mai đem tất cả nhà khuê nữ nữ hài chọn một lượt, chọn ra đáng vẻ hàng đầu, tính tình ổn thỏa, cho ngươi xem qua, ngươi thấy thích nhà nào, ta muốn nhà nào, nếu nhìn được, đèo lấy hết về, Định thân vương phủ cái khác không có, chứ viện trổng có rất nhiều, rất nhiều, lấy mười tám người về cũng được.”

Lão Vương phi vui mừng quá độ, vừa nghe nói Diệp Trì đồng ý cưới vợ, hận không thể lấy về đây hết, Diệp Trì lại nói: “Ta không muốn nhiều như vậy, ta chỉ muốn một người.”

Lão Vương phi vỗ vỗ tay hân: “Một người quá ít, Định thân vương phủ chúng ta thế nhưng ba đời đều là con một, chỉ có một mình ngươi thôi, tuy nói phú quý tôn vinh, nhưng hương khói không vượng, cha ngươi thế cốt không dùng được, tổ mẫu sớm không trông cậy vào, liền trông cậy vào ngươi cho ta thêm mấy chất trai, có con nhiều con nhiều phúc, đây mới là lý lẽ.”

Diệp Trì nói: “Nhiều con nhiều phúc cũng không nói cần phải cưới nhiều vợ, nữ nhân nhiều có cái gì tốt, cả ngày gà ầm ĩ đấu với ngỗng không yên tĩnh, lấy một người trong lòng ta thích là được.”

Lão Vương phi suy nghĩ bà thật không thể ép buộc hân, tiểu tử này lúc trước một người cũng không muốn lấy, lúc này đồng ý lấy một người là tốt rồi, nghĩ như vậy, lão Vương phi vội vàng đổi giọng: “Được rồi, một người cũng được, một người thì càng phải hảo hảo lựa chọn, để ta suy nghĩ cô nương nhà ai xứng đôi.”

Thu ma ma bên cạnh thấy lúc này một già một trẻ ông nói gà bà nói vịt, nhin không được cười một tiếng nói: “Lão tổ tông, người sao còn không có nghe ra, Trì Ca là có người trong lòng rồi.”

Một câu làm cho lão Vương phi ngẩn người, lúc này mới quay đầu tường tận xem xét cháu mình, thấy chân mày khóe mắt đầy ý cười, khuôn mặt càng thêm tuấn tú, cả người tinh thần phấn chấn, so với mấy ngày trước mặt mày ủ rũ quả thật tưởng như hai người.

Chợt nhớ tới cái gì, bắt lấy tay Diệp Trì nói: “Trì Ca nhi, tổ mẫu là thương ngươi, cái gì cũng theo ngươi, nhưng ta cũng không thể làm bậy theo ngươi, ngươi trước kia ở bên ngoài hoang đường với những kỹ nữ kia, còn bây giờ cưới vợ chính là đại sự, không cho phép ngươi làm ầu, những nữ nhân không sạch sẽ kia, cho dù ngươi vừa ý, cũng không thể vào cửa, ngươi nói thật với tổ mẫu đi, ngươi nhìn trúng như thế nào...” Nói xong nhìn qua Thu ma ma nói: “Xuân cái gì lâu gì ấy nhỉ?”

Thu ma ma vội nói: “Xuân Lai Lâu.”

“Đúng, đúng, Xuân Lai Lâu, nghe tên liền biết không phải là nơi đứng đắn, có thể có nha đầu đứng đắn gì chứ, cũng không thể làm ầu.”

“Lão tổ tông người ở chỗ nào nghe được vậy, ta đã sớm không đi những địa phương đó nữa rồi.”

“Không đi là tốt, những kỹ nữ con hát kia chỉ để mua vui thôi, nếu thật nạp vào phủ cực kỳ không ổn, cũng không phải là, vậy ngươi nói cho tổ mẫu, nhìn trúng nha đầu nhà ai rồi.” Nói xong lại nghĩ tới cái gì: “Tổ mẫu nhớ tới rồi, hôm kia tiến cung, thái hậu nói với ta một cửa hôn sự, là Cẩm Phong nha đầu của Trần Viễn Hầu phủ, nói các ngươi từ nhỏ đã nhận biết nhau, biết rõ tính tình lẫn nhau, nếu như thành phu thê, như vậy vô cùng thích hợp, hướng chi, ngươi và tiểu tử Cẩm Thành thân thiết, lấy muội tử của hắn, đúng là quá tốt, chớ không phải là ngươi nhìn trúng Cẩm Phong nha đầu, nếu như đúng như vậy, ngược lại bớt việc rồi.”

Diệp Trì nghe xong lông mày liền nhíu lại, nghĩ đến lời này mà ngày nào đó rơi vào trong lỗ tai vợ hắn, không biết nghĩ như thế nào về hắn nữa, càng liền bắt mắt nói: “Ai nhìn trúng nha đầu ngọc kia, vợ ta tốt hơn nha đầu ngọc kia nhiều.” Nói xong Diệp Trì nhin không được nhếch môi nở nụ cười: “Dáng vẻ vợ ta đẹp mắt, tính tình ôn nhu, nói chuyện như gió nhẹ mưa phùn, giọng nói dễ nghe vô cùng, còn có vợ ta thêu hoa rất đẹp, đọc sách cũng tốt, ôn ôn nhu nhu văn văn tĩnh tĩnh, đứng ở đó tựa như một bức tranh.”

“Phốc xuy...” Thu ma ma quả thực nhin không được cười lên, nói với lão Vương phi: “Trì Ca vừa nói như vậy, lão nô nghe giống như tiên nữ trên trời.”

Lão Vương phi cũng nở nụ cười, không tin nói: “Thật sự tốt như vậy sao, không phải là ngươi lừa gạt tổ mẫu chứ, còn có, ngươi da mặt dày không sợ bị

xấu hổ, người ta còn chưa vào cửa, người cứ gọi nàng dâu, có thể thấy được thật sự là trong đầu hợp ý, người nói nhiều như vậy, ngược lại là nha đầu nhà ai, người nói đi, ta cho người đến cửa cầu hôn.”

Diệp Trì chột thu hồi nụ cười, nghiêm mặt nhìn lão Vương phi nói: “Lão tổ tông, Tôn nhi xin nói trước, đời này ta chỉ lấy một nàng dâu này, không phải nàng không lấy, còn có, người muốn gì cứ nói với Tôn nhi, không thể gây phiền phức cho vợ ta, vợ ta yếu ớt lắm, không chịu nổi nửa điểm ủy khuất đâu.”

Lão Vương phi ngược lại có chút tức giận, nói với Thu ma ma: “Người nhìn đi, đây chính là tôn tử ta thương yêu đó, nàng dâu còn chưa có cưới về nhà, đã sợ ta chột tức vợ hắn, được, người cũng đừng mồm mép lừa bịp tổ mẫu nữa, ngược lại là con cái nhà ai, là dòng dõi không thích hợp, hay như thế nào, đáng để người rào trước đón sau như vậy sao.”

Lão Vương phi vừa nói như vậy, cho dù Diệp Trì da mặt dày, cũng nhịn không được có chút xấu hổ, gãi gãi đầu nói: “Tổ mẫu không nên tức giận, Tôn nhi đây không phải là sợ người không đồng ý sao, dòng dõi mặc dù so ra kém nhà chúng ta, cũng là mấy đời thư hương, chính là trước đây hai năm gặp hỏa hoạn, gia sản nhà cửa cũng cháy hết, những thân thích bình thường hay qua lại, cũng không thể dựa vào, nương nàng bệnh chết, cha bị khói làm cho tổn thương phổi, hai cha con nàng đến kinh thành, là vì xem bệnh, bệnh tốt rồi, liền ở kinh thành sinh sống.”

Lão Vương phi nghe xong không khỏi nhíu nhíu mày: “Sao đang yên đang lành lại bị hỏa hoạn, ngược lại rất đáng thương, nhưng nói trở lại, cho dù nhà nàng không cháy, với dòng dõi của chúng ta...”

Lão Vương phi nói còn chưa dứt lời, Diệp Trì cọ một chút đứng lên nói: “Dòng dõi thì làm sao, trước khi thánh tổ gia thống nhất giang sơn, nhà chúng ta cũng có nhà cao cửa rộng gì đâu, không phải ở trên quan ngoại thả ngựa thả dê sao, nhà vợ ta ngược lại mấy thế hệ đều có người đọc sách, không biết so với chúng ta tốt bao nhiêu, nàng không chê Tôn nhi, Tôn nhi liền niệm Phật rồi.”

Lão Vương phi thấy hắn đỏ mặt tía tai, cho thấy thật đúng như vậy, trong lòng biết rõ tính tình của hắn, đừng nhìn ngoài miệng hi ha cười toe toét, chủ kiến lại lớn lắm, thật nghĩ thế nào, ai cũng ngăn không được, nhưng hôn nhân đại sự, cũng không thể hắn nói cái gì thì là cái đó, nếu thật đúng như hắn nói, dòng dõi mặc dù kém chút ít, cũng không có trở ngại, dù sao Định thân vương phủ cũng không trông chờ dựa vào việc cưới vợ, chỉ cần gia thế trong sạch, tính tình tốt, là có thể cưới, không có vấn đề gì.

Nghĩ đến đây, liền nói: “Người đừng nóng, theo như người nói, nhưng tổ mẫu vẫn chưa nhìn thấy người, cứ như vậy đi, tìm một cơ hội, cho tổ mẫu coi trộm một chút, nếu đúng như người nói, tổ mẫu làm chủ cho người, nếu như không qua được mắt tổ mẫu, sớm hãy dẹp tâm tư đi...”

Chương 56

Lão Vương phi còn nghĩ hấn đã nói tốt như vậy trước hết phải nhìn một cái, không ngờ lão Vương phi vừa dứt lời, lão đại Diệp Trì lắc đầu, khoát tay nói: “Không được, không được, vợ ta da mặt mỏng lắm, không thể gặp người lạ, lỡ lão tử tông làm vợ ta sợ thì sao.”

Lão Vương phi giơ tay lên chỉ hấn nói với Thu ma ma: “Người xem tôn tử mà ta thương yêu đi, có nàng dâu ngay cả tổ mẫu cũng ghét bỏ, người xem tổ mẫu là lão yêu quái à, có thể ăn thịt vợ người sao, nếu như người không cho tổ mẫu nhìn, cho dù nàng tốt, tổ mẫu cũng không thể đáp ứng chuyện này.”

Nói xong bí mật quan sát vẻ mặt của tiểu tử này, thấy cau mày tròng mắt, dáng vẻ không thương lượng, thầm nghĩ tiểu tử này lại bướng bỉnh nữa rồi, bà không phải không đáp ứng, sẽ xảy ra chuyện gì sao, chẳng bằng trước tiên trì hoãn đã.

Nghĩ đến đây, chuyển đầu đề câu chuyện nói: “Cưới vợ là đại sự, không thể khinh thường, hôm nay mới sáng sớm tổ mẫu đã bị kinh hách, lúc này trên người mệt mỏi vô cùng, người để tổ mẫu nghỉ một chút, ngày mai nói tiếp.”

Diệp Trì tuy nóng vội, nhưng cũng không tiện quấy rầy tổ mẫu, suy nghĩ sáng sớm ngày mai tới đây cũng được, liền hậm hực rời đi, hấn chân trước đi, chân sau lão Vương phi liền nói: “Thu Nhi người xem tiểu tử này rốt cuộc bị làm sao vậy, ta thấy tinh thần giống như trúng tà ma, nhà ai cưới vợ mà như vậy, cho dù tốt, cũng không vội vã như vậy đâu.”

Thu ma ma vội nói: “Lão nô cũng buồn bực, nhiều năm như vậy, thật sự là lần đầu thấy Trì Ca để ý một người như vậy, trước kia mỗi khi nhắc tới cưới vợ liền bực bội, ngược lại đây là tiên nữ gì, lão nô đây trong lòng cũng muốn gặp một lần.”

Lão Vương phi đột nhiên nói: “Hy vọng đừng là yêu ma quỷ quái gì”. Thu ma ma nhin không được cười nói: “Lão tử tông người đây chính là đọc mấy quyển sách không bình thường, hôm nay Thánh Quân trị xuống, ban ngày ban mặt, làm gì có cái gì yêu ma quỷ quái, lão nô nghĩ, Trì Ca từ nhỏ đã là bá vương, có ai quản thúc được hấn đâu, đừng nói vương gia, cho dù thấy Hoàng Thượng, cũng không biết sợ, hôm nay lại như vậy, thật đúng với câu tục ngữ nước chát điềm đậu hũ vỏ quýt dày có móng tay nhọn.”

Lão Vương phi nghe xong gật gật đầu: “Có lý, nhưng cũng không thể đàn độn u mê liền đồng ý hấn như vậy. Gì thì được, chứ mê hoặc thần trí Trì Ca là không được.”

Thu ma ma nói: “Lão nô ngược lại có chủ ý này, Trì Ca không nói, lão tử tông không bằng gọi Đắc Lộc tiểu tử kia đến, hỏi không phải sẽ biết sao.”

“Chủ ý này được đó, người đi gọi tiểu tử Đắc Lộc đến đây đi.”

Thu ma ma đáp lời, ra khỏi nội viện, chạy ra phía trước, tìm một lần không thấy bóng dáng Đắc Lộc đâu, đang buồn bực, chặn đầu thấy tiểu tử này đang ôm một bao quần áo từ bên ngoài đi vào.

Thu ma ma ho khan một tiếng, Đắc Lộc vừa nhấc mắt thấy là Thu ma ma bên cạnh lão Vương phi, vội vàng vui vẻ chạy tới trước hành lễ rồi mới nói: “Ma ma người muốn đi ra ngoài phải không, tiểu nhân sai người chuẩn bị kiệu cho người.”

Thu ma ma khoát tay một cái nói: “Ta cũng không đi đâu cả, tìm tiểu tử người mới tìm đến nơi này đây, lão Vương phi gọi người qua hỏi chuyện.”

Đắc Lộc vừa nghe xong câu hỏi, hai chân cũng run rẩy, biết rõ chuyện tiểu gia nhà hắn cưới vợ nhất định sẽ âm ỉ, từ lúc tiểu gia nhà hắn nhìn thấy Thời gia cô nương ngày đó trở đi lòng liền như quả cân sắt, vì vậy sợ cũng vô dụng.

Cho dù hiểu được đạo lý này, nhưng chuyện đến trước mắt, vẫn nhịn không được sợ hãi, rụt cổ một cái nói: “Ngài châm chước châm chước, ta trước để thứ này lại được không.”

Thu ma ma liếc mắt bao quần áo, hừ một tiếng nói: “Vật quan trọng gì mà phải bỏ xuống, mang theo luôn đi.” Một câu ngăn chặn ý định tìm viện binh của Đắc Lộc, chỉ có thể đi theo Thu ma ma đến nội viện.

Vừa đến trước mặt lão Vương phi, không đợi lão Vương phi hỏi, tiểu tử Đắc Lộc trước bịch một tiếng quỳ trên mặt đất từng từng dập đầu hai cái nói: “Lão tổ tông người thành toàn cho tiểu gia nhà chúng ta đi! Tiểu gia nhà chúng ta rất thích cô nương kia, không có nàng chỉ sợ không sống được.”

Lão Vương phi ngược lại cười với hắn, chỉ vào hắn nói: “Người cùng một loại đức hạnh với chủ tử người, người hảo hảo nói cho ta nghe một chút, rốt cuộc là cô nương nhà ai, qua lại như thế nào, nếu có nửa câu giả dối, một gậy đánh chết cho xong.”

Đắc Lộc biết không thể gạt được, nhưng cũng không thể kể hết đầu đuôi, liền chọn ra những điều có thể nói, ví dụ như lai lịch Thời Tiêu thế nào, tiểu gia gặp nàng ở đâu, khi nhìn thấy nàng thì có cử chỉ điên rồ ra sao, cả ngày đi theo người ta, mỗi ngày ở ngoài cửa lớn người ta canh chừng, chờ đợi, ngóng trông, bởi vì muốn gặp mặt người ta, chiêu gì cũng sử dụng.

Lão Vương phi nghe xong trừng mắt, sau nửa ngày mới nói: “Nghe lời này của người, nha đầu kia trong lòng không cam tâm tình nguyện đúng không.”

Trong lòng Đắc Lộc nói không phải không cam tâm tình nguyện sao, nếu thật là người tình ta nguyện, thì đâu đến nỗi phải hành hạ nhau như thế, tiểu gia nhà hắn sớm đã ôm nàng dâu về rồi, nhưng lời này không thể nói với lão Vương phi, đành phải hàm hồ nói: “Cô nương da mặt mỏng, hôn nhân đại sự dù sao cũng phải là phụ mẫu chi mệnh môi chước chi ngôn, gia nói, trước phải nói với lão Vương phi, rồi lại tìm bà mối tới cửa làm mai.”

Lão Vương phi làm sao không biết tiểu tử này lấu cá, nhưng cứ như vậy ngược lại hợp với tâm tư của lão Vương phi: “Nghe ra cũng là cô nương nhà đảng hoàng.” Quét mắt thấy hấn bóp bao quần áo trong tay, vải thô thanh hoa, trong vương phủ bọn họ chưa từng có bao quần áo như vậy, vừa thấy hấn bảo vệ bao quần áo liền hỏi một câu: “Trong bao quần áo này là cái gì thế, lấy ra ta xem một chút.”

Trong lòng Đắc Lộc nói sợ cái gì sẽ gặp cái đó, nhưng nghĩ lại, mình giấu cái gì, những thứ này lão Vương phi thấy không chừng sẽ tốt hơn, nghĩ đến đây, hóp lung lại như mèo đứng dậy đặt bao quần áo trước mặt lão Vương phi mở ra.

Vừa mở ra, lão Vương phi ngược lại không khỏi ngạc nhiên, thấy bên trong là một bộ quần áo ngũ phúc phủng thọ, kiểu dáng tuy bình thường, đường may cũng không tính là tinh tế, nhưng thêu rất sống động: “Đây là chỗ nào làm? Chẳng lẽ là người hiếu kính nương người?”

Đắc Lộc vội nói: “Nương nô tài nào có phúc như thế.” Nói xong liền đem đầu đuôi nói ra, thì ra sau khi Diệp Tri ở đại tạp viện ăn bánh bột ngô, cơ hồ sinh ra tâm lý oán hận, vừa nghĩ tới việc nuốt xuống thứ khó nuốt này, vợ hấn cũng phải ăn, trong lòng liền thấy khó chịu, sợ vợ hấn chịu khổ.

Nghĩ cho ít bạc, nhưng với tính tình của vợ hấn, mua gạo và mì đến còn không chịu nói chi đến việc trực tiếp cho bạc, không chừng lại âm ỉ, hấn nghĩ tới nghĩ lui liền nảy ra cái ý nghĩ này.

Không phải nàng đang làm mấy việc vụn vặt trong cửa hàng của Phan quả để giúp gia đình sao, hấn dứt khoát mượn lý do này, tuy nói không nỡ để vợ hấn vất vả, nên mới sai Đắc Lộc làm chuyện này, còn sợ Phan quả phụ nhận ra Đắc Lộc, bảo Đắc Lộc đặc biệt tìm người đi giùm, mấy bộ khác đã sớm làm xong rồi, còn bộ này, làm chậm hơn một chút, hôm nay mới cầm về.

Lão Vương phi nghe xong, thật không khỏi thở dài, tôn tử hấn tôn không ít tâm tư nhỉ, bà nghe cũng mệt mỏi thay hấn, nếu trong lòng không thật sự thích, thì đâu có như vậy: “Những thứ này đều là nha đầu kia làm?”

Đắc Lộc vội nói: “Quần áo là cửa hàng làm, chỉ có thêu thùa là thủ nghệ của cô nương.”

Lão Vương phi nhìn không được cầm lấy đưa ra ánh sáng ngoài cửa sổ, quan sát tỉ mỉ, đưa cho Thu ma ma nói: “Người nhìn một cái xem, thật là một nha đầu khéo léo, chẳng trách Trì Ca khoa trương với ta, trông y như thật, châm tuyến này thêu rất tinh tế.”

Lão Vương phi rất cuộc vẫn thuộc lớp người già, tuy nói thương yêu tôn tử, đến cùng cũng muốn lấy nàng dâu tài đức vẹn toàn, trước không nói hình dáng như thế nào, một tay châm tuyến tốt như vậy đã lọt vào mắt lão Vương phi.

Lão Vương phi lườm Đắc Lộc một cái nói: “Tiểu tử người ngược lại tinh ranh, biết lấy lòng chủ tử nhà người, được rồi, ta hôm nay cũng không làm khó người, người chỉ cần nói cho ta, nha đầu kia sống ở đâu rồi ta cho người trở về.”

Đắc Lộc nghe xong muốn khóc: “Lão tổ tông ơi, cô nương kia là tâm can bảo bối của tiểu gia nhà chúng ta, chịu không nổi ủy khuất đâu.”

Lão Vương phi hừ một tiếng: “Chủ tớ các ngươi cùng một giuộc mà.”

Thu ma ma đi tới nói: “Lão tổ tông là người nào, còn có thể gấp gáp làm khó dễ một nha đầu tiểu bối sao, bất quá là chủ tớ ngươi ép quá, lão tổ tông ở đây thật sự chịu không nổi, muốn nhìn một cái thôi mà, mà chuyện này ngươi cũng giữ kín trong lòng luôn đi nhé, lão tổ tông thăm hỏi nha đầu kia là người trong lòng của chủ tớ ngươi, tất nhiên sẽ không làm khó nàng.”

Đắc Lộc từ trong nội viện đi ra, trong lòng xoắn xuýt, suy nghĩ chuyện này có nên nói với tiểu gia hay không, không nói, không biết lão Vương phi muốn làm cái gì, nói, lão Vương phi mới vừa nói với hắn, không cho nói với gia, Đắc Lộc xoắn xuýt cả buổi vẫn nghĩ không ra, dứt khoát không nghĩ, dù sao sớm muộn gì cũng qua được cửa của lão Vương phi, muộn không bằng sớm, cứ như vậy đi, nghĩ vậy liền đi về phía nội viện của tiểu gia.

Quay lại chỗ lão Vương phi, Thu ma ma chải tóc cho lão Vương phi, nhìn qua tấm gương nói: “Lão tổ tông cải trang như vậy, cũng làm cho nô tài nhớ tới chuyện trước kia, khi đó lúc thánh tổ gia vừa mới vào kinh, người và lão vương gia mang theo chúng nô tỳ ra ngoài đi dạo, cải trang thành dáng vẻ dân chúng bình thường, ai có thể nhận ra là thiết mạo tử vương do Hoàng Thượng thân phong chứ.”

Lão Vương phi đưa tay vuốt ve tóc mai thờ dài nói: “Thoáng cái đã hơn mười năm trôi qua, nay đã thành lão nhân rồi, không biết lúc nào nhắm mắt buông tay, đi tìm lão vương gia.”

Thu ma ma vội nói: “Nhìn lão tổ tông, có chỗ nào già chứ, tăng tôn còn chưa có, đợi Tri Ca cưới nàng dâu sinh tăng tôn, vòng quanh trước mặt người gọi thái thái, trong lòng người vui vẻ biết bao.”

Mấy câu nói khiến lão Vương phi tinh thần tỉnh táo: “Cũng không phải nha, nàng dâu đã có rồi, tăng tôn của ta cũng không còn xa, đi, hôm nay chủ tớ chúng ta đi nhìn nha đầu kia một cái đi.”

Thu ma ma sáng sớm cho người chuẩn bị kiệu mềm, chỉ chờ cải trang xong, chủ tớ hai người từ cửa hồng vương phủ đi ra ngoài, nhanh đến phố nhỏ Tỉnh Thủy, xa xa xuống kiệu, đuổi kiệu phu ra kia ngồi chờ, Thu ma ma cùng với lão Vương phi đi vào phố nhỏ.

Nhìn thấy cây hòe lớn đầu hẻm, lão Vương phi chợt nhớ tới những thứ Đắc Lộc nói, nhìn không được lác đầu, hai chủ tớ đến trước cửa viện bên trong cùng.

Lão Vương phi và Thu ma ma nhẹ gập đầu, Thu ma ma tiến lên gõ cửa, không bao lâu sau, nghe thấy tiếng bước chân truyền đến, sau đó két một tiếng, cửa từ bên trong mở một nửa...

Chương 57

Thu ma ma tò mò nhìn qua, thấy tiểu nha đầu đứng bên trong cánh cửa, tuổi nhìn cũng khoảng mười sáu mười bảy, dáng vẻ rất chỉnh tề, một khuôn mặt lớn cỡ bàn tay nhỏ nhắn sạch sẽ trắng như tuyết, trên người mặc dù mặc quần áo vải thô, ngược lại hết sức sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, tóc thắt bím thả xuống trước ngực, lông mày lá liễu, đôi mắt như nước hồ gợn sóng, tuy không khuynh quốc khuynh thành, nhưng mắt mũi hài hòa, chẳng trách tiểu gia bọn họ thích.

Thời Tiêu thấy hai cụ già tóc trắng đứng ngoài cửa, tuy nói nhìn rất phúc hậu, nhưng nhìn quần áo trái ngược với người đi đường, nhìn bầu trời đang nắng gắt, cho rằng bọn họ khát nước rồi lấy chén nước, liền kéo cửa ra nói: “Hai vị bà bà nếu khát nước, mời đi vào uống chén nước nghỉ một lát!”

Một câu này đúng với ý nguyện của lão Vương phi: “Đúng là khát quá.” Nói xong cùng với Thu ma ma theo Thời Tiêu đi vào viện, vừa vào lão Vương phi liền đánh giá chung quanh một lượt, phòng ở có chút lâu đời, ngược lại dọn gọn gàng, nhất là dưới gốc cây hòe trong sân được quét dọn sạch sẽ.

Lão Vương phi ngồi trên ghế đầu dưới cây hòe ngẩng đầu quan sát, tán cây to như vậy, như một cái dù khổng lồ, che khuất mặt trời, một cơn gió rào rạc thổi tới, hết sức mát mẻ.

Thời Tiêu vào nhà bếp lấy hoa hòe phơi khô và hai đóa cúc dại hôm qua Trụ Tử hái về, pha hai chén trà mang lên, đặt trên bàn nhỏ dưới cây hòe nói: “Trong nhà không có trà ngon, hoa hòe và hoa cúc này ngâm nước thanh nhiệt trừ hỏa, vừa làm trà còn dùng để giải khát, hai vị bà bà nghỉ ngơi trước, ta trên bếp lò đang hấp bánh.”

Nói xong lại quay trở lại nhà bếp, nói là nhà bếp, thật ra chỉ là cái lều, viện vốn không lớn, bọn họ ngồi dưới tàng cây cũng có thể nhìn thấy nhất thanh nhị sở mọi thứ trong nhà bếp, chỉ thấy nha đầu kia đi vào, nhắc cái nồi lớn lên, đem bánh hấp đen sì bên trong không biết là cái gì, vớt ra để lên cái vỉ trúc, mức nước trong nồi ra, dập lửa, lúc này mới đi ra.

Động tác liên tục, lưu loát thuần thục, có thể thấy được là làm quen rồi, lúc Thời Tiêu đem bánh đi ra, chợt nhớ tới dáng vẻ lần trước lúc Diệp Trì ăn bánh này, nhin không được muốn cười, khó khăn mới nhin được, đi ra thấy trà hoa hòe trên bàn động cũng không có động, không khỏi có chút kinh ngạc.

Lão Vương phi lại nói: “Nha đầu người pha trà này đẹp quá, làm ta không nỡ uống.” Nói xong chỉ chỉ hoa hòe bên trong nói: “Đây là cái gì?”

Thời Tiêu nghe xong nhin không được cười một tiếng nói: “Không phải là thứ quý giá gì, chính là hoa hòe, phơi khô, người cứ uống đi, còn nhiều mà.”

Lão Vương phi lúc này mới bung bát lên nếm nếm, có mùi thơm thoang thoảng, liền uống ngay nửa bát, buông bát nhìn phía sau nhà bếp của Thời Tiêu: “Đó là món gì, lão nhân gia ta ngược lại chưa từng thấy qua?”

Bà vừa nói, Thời Tiêu nghĩ bà đói bụng, lại xấu hổ mở miệng, mới tìm lý do như vậy, liền nói: “Nhị lão nếu như chưa ăn cơm, ta đi làm vài món tới đây.”

Thu ma ma vừa muốn cự tuyệt, không ngờ lão Vương phi nói: “Như thế, làm phiền nha đầu, vội vàng lên đường, ngược lại bỏ lỡ buổi cơm trưa, lúc này thực rất đói bụng.”

Thu ma ma nháy mắt mấy cái, trong lòng nói lão Vương phi diễn rất giống, nhớ buổi trưa lão Vương phi đã ăn hơn nửa chén cơm, bây giờ sao lại đói bụng.

Đợi Thời Tiêu đi vào nhà bếp, Thu ma ma nhỏ giọng nói: “Lão tổ tông người thực đói bụng sao?”

Lão Vương phi nói: “Trì ca không phải nói vợ hấn cái gì cũng tốt sao, bản thân ta muốn nhìn xem thiệt hay giả.”

Thu ma ma không khỏi mỉm cười, nhìn chăm chăm vào thân ảnh bận rộn trong nhà bếp nói: “Như vậy lời Trì Ca nói cũng không khuyếch đại, thật không giống với nha đầu khác, người nhìn xem khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn sáng bóng, giống như người ngọc đặt trên kệ trong phòng người, cũng chẳng trách Trì Ca nhìn trúng, không chỉ đáng vẻ, tâm địa cũng tốt, thương lão tiếc bần, đáng tiếc chính là dòng dõi hơi kém, nhà cửa nghèo như vậy, có chút không xứng với vương phủ chúng ta.”

Đang nói, Thời Tiêu đã bung ra hai cái bát: “Gấp gấp quá, cũng không có gì khác, chỉ có hai chén mì sợi, bà bà tạm ăn đỡ đi ạ.”

Lão Vương phi vốn không đói bụng, nhưng nhìn tô mì lại tự nhiên thấy thèm, một chén canh mát lạnh, mì sợi cắt mảnh, phía trên là hành lá cắt nhỏ xanh biếc, chút dầu vừng, mùi thơm từng chút từng chút bốc lên, làm cho lão Vương phi nhớ tới trước kia cùng với vương gia đi dạo chợ ăn mì Dương Xuân, cũng là hương vị thanh đạm nhân nhật như vậy.

Đầu bếp vương phủ tất nhiên là không kém, mỗi bữa ăn đều thay đổi món ăn đa dạng, nhưng lão Vương phi có đôi khi muốn mấy món thuần túy đơn giản, ví dụ như tô canh mì này, còn có trà hoa hòe.

Lão Vương phi đã ăn xong, thỏa mãn thở dài, vừa chỉ chỉ bánh bột mì màu đen bên trong: “Đó là cái gì?” Ngược lại đã thành bảo bảo hiếm kỳ.

Thời Tiêu nói: “Cho những người bên ngoài vùng ven ăn.”

“Bên ngoài vùng ven sao? Người nào?” Lão Vương phi không hiểu, Thu ma ma vội nói: “Là những người ăn mày, nghe nói Sơn Đông bên kia náo loạn mất mùa, có không ít người chạy trốn tới kinh thành, vào thành không được liền ở bên ngoài tường thành làm ăn mày, thảm lắm.”

Lão gật gật đầu: “Thật sự rất đáng thương.”

Nói xong nhìn qua Thời Tiêu hỏi: “Bao nhiêu rồi, có nhà chồng chưa?”

Thời Tiêu không nghĩ một người lạ lại hỏi nàng những thứ này, lắc đầu, ngời cũng không xong, đứng cũng không phải, khuôn mặt đỏ lên, Thu ma ma thấy người ta ngượng ngùng, vội vàng nói với lão Vương phi: “Trà cũng dùng rồi, mì cũng ăn, chúng ta nên đi thôi.”

Lão Vương phi lúc này mới đứng lên, Thời Tiêu thâm nhẹ nhàng thờ ra, tiễn hai người ra cửa, thấy hai người ra khỏi phố nhỏ, mới quay đầu trở về, đem bánh bột mì đặt vào khung giắt trên xà nhà, suy nghĩ ngày mai mấy tên tiểu tử phải giúp Quyên Tử đưa rượu, Trụ Tử làm người hầu ở Quốc Công Phủ, dù sao vẫn không tốt bằng ở nhà, không bằng tự mình đi một chuyến.

Đang nghĩ ngợi, chỉ nghe thấy tiếng đập cửa tùng tùng, nghe xong động tĩnh này, không cần nói nhất định là Diệp Trì, Thời Tiêu đi mở cửa, tức giận: “Làm gì lớn tiếng như vậy?”

Diệp Trì đâu còn quản động tĩnh lớn nhỏ, thấy Thời Tiêu thì vô cùng khân trương nhìn nàng: “Cái kia, cái kia, nàng không có chuyện gì chứ?”

Thời Tiêu nhìn không được liếc hắt một cái: “Đang yên đang lành ở nhà, có thể có chuyện gì? Huynh mới vừa trở về, sao giờ lại tới nữa.”

Diệp Trì nghe xong lời này thì trong lòng không vui: “Thì ra vợ ta ghét ta tới thường xuyên hả?”

Mặt Thời Tiêu đỏ lên: “Ai, ai là vợ huynh, không cho phép nói bậy.”

Diệp Trì thấy nàng tuy không cho hấn nói, nhưng mặt kia đỏ bừng, không khỏi thả lỏng, vậy là không có việc gì, thật có việc thì sớm đã không có dáng vẻ này rồi.

Diệp Trì vừa nghe lão Vương phi đã đến phố nhỏ Tỉnh Thủy, hận không thể lập tức chạy đến nơi này, ngăn tổ mẫu hấn lại, ghét bỏ Đắc Lộc báo tin chậm, còn đập Đắc Lộc một cước, tội nghiệp Đắc Lộc oan ức mà không thể nói ra.

Trên đường chạy như ma đuổi, rốt cuộc vẫn không đuổi kịp, cũng chẳng quan tâm đuổi theo lão Vương phi, trước trán an vợ hấn quan trọng hơn, Diệp Trì hôm nay đã cảm nhận được, trong lòng nếu thật sự thích người nào, một ngọn gió thổi cỏ lay cũng có thể sợ hết hồn hết vía, vợ hấn khó khăn lắm mới đồng ý với hấn, cũng không thể gây thêm phiền toái nữa, hôm nay trở về phải xử lý cho xong chuyện này, cứ thế này sớm muộn gì cũng hù chết hấn.

Nhớ kỹ chuyện này, nên cũng không ở lại đại tạp viện lâu, nói vài lời với Thời Tiêu liền rời đi, loại người cả ngày đuổi cũng không đi, giờ như vậy, khiến cho Thời Tiêu có chút không quen.

Diệp tiểu gia ta là vì sau này, quay về vương Phủ chạy tới nội viện lão Vương phi, vào phòng đi đến trước mặt lão Vương phi nói: “Lão tổ tông người cũng thấy rồi đó, có phải nên làm chủ cho tôn nhi hay không.”

Lão Vương phi liếc hắt một cái nói: “Ngươi thật cũng không hỏi một chút, tổ mẫu nhìn có vừa mắt không đã.”

Diệp Trì cười hì hì nói: “Vợ ta tốt như thế, sao lại không vừa mắt.”

Lão Vương phi nhin không được cười nói: “Đã như vậy, lúc đầu còn ngăn tổ mẫu làm cái gì.” Nói xong thờ dài nói: “Nhắc tới nha đầu này cũng coi như duyên phận của ta, dáng vẻ không kém, tính tình cũng lương thiện, nhưng chính là trong nhà... Thật sự có chút không qua được.”

Diệp Trì nghe xong liền nóng nảy: “Sao không qua được, ta thấy được mà.”

Lão Vương phi nói: “Cái tính tình này của ngươi bao giờ mới sửa được hả, nghe tổ mẫu nói xong đã, ta là vì tốt cho các ngươi, ngươi nói cưới vợ, nhìn trúng liền cưới, như vậy quá dễ dàng, phải ba môi sáu sính, lễ nạp thái, tặng gả, nhiều chuyện lắm, qua cửa cũng không thể chỉ có vợ chồng son các ngươi sống, trong cung, nữ quyến các phủ, chung quy, tổ mẫu sợ nha đầu kia ủy khuất.”

Diệp Trì nghe xong ôm lão Vương phi nói: “Còn không dễ dàng sao, có lão tổ tông che chở vợ ta, có ngài ở đây, xem ai dám khi dễ vợ ta.”

Lão Vương phi nhin không được tát hắt một cái: “Cái mồm dẻo dẻo, được rồi, đã vừa ý ngươi, tổ mẫu cũng không làm chuyện gây đánh uyên ương, ta đồng ý, đi nói với cha ngươi đi.”

Đang nói thì bên ngoài Định Thân Vương đi đến, trước làm lễ cho lão Vương phi, Định Thân Vương cau mày liếc con mình, thật sự nhìn chỗ nào cũng không vừa mắt, đang muốn nói hai câu, lão Vương phi đã mở miệng nói trước: “Đúng lúc ngươi tới đây, ta đang định nói chuyện Trì Ca hắt cưới vợ, nha đầu kia ta đã nhìn qua, là một đứa bé ngoan, trong nhà mặc dù hơi bình thường, nhưng tốt xấu gì cũng là thư hương thế gia, với nhà chúng ta cũng không tính là không xứng, ta nói, chỉ cần hai vợ chồng son bọn chúng vừa ý nhau, tương lai mới sống tốt được, sinh cho ta mấy tôn tử, thì không còn gì tốt hơn.”

Định Thân Vương nghe lời này liền cảm thấy trong đầu đập thành thạch mỷ cái, nghe sao cũng thấy không thích hợp, tiểu tử này chết sống không thuận theo việc hôn nhân với Trần Viễn Hầu phủ, vì cái này cái kia mà náo loạn một trận, mới vài ngày, sao lại muốn cưới vợ rồi, lấy ai? Nhà nào? Không phải là người mà ông đang nghĩ chứ.

Nghĩ như vậy, vẫn bình tĩnh hỏi một câu: “Lão tổ tông nói rất đúng, ta đây hồ đồ rồi, vậy nhìn trúng cô nương nhà ai thế?”

Việc đã đến nước này, Diệp Trì dứt khoát nói thẳng: “Là Thời Tiêu.”

Định Thân Vương nghe là Thời gia, lập tức đầu đầu nhưc óc, còn nói chuyện này đã qua rồi mà, khi đó thấy nha đầu kia và Trạng Nguyên Lang sắp thành hôn rồi, sao tiểu tử này không chết tà tâm đi còn can thiệp vào làm gì.

Nghĩ đến đây, không khỏi giận dữ, vỗ bàn một cái chỉ vào hắn nói: “Người điên rồ cái gì nữa vậy, Thời gia nha đầu kia sẽ thành thân với Trọng Nguyên Lang, người còn nhớ mãi không quên thì có ích gì, chẳng lẽ còn muốn đoạt vợ người sao.”

Diệp Trì lại nói: “Năm ấy Thời gia bị hỏa hoạn chính là do cứu cứu của Hứa Minh Chương làm đó, việc hôn nhân này sớm hủy bỏ rồi.”

Định Thân Vương sừng sốt một chút, nhưng vẫn nói: “Hủy bỏ cũng không được, Định thân vương phủ ta, sao có thể lấy một nữ nhân hủy hôn, truyền đi còn có thể diện gì nữa.”

Định Thân Vương nhắc tới thể diện, Diệp Trì thật sự nổi giận, nhảy lên ba thước cao: “Thể diện cái gì chứ, là người cưới vợ, hay là ta cưới vợ, cha ngại vợ ta mất thể diện, được thôi, ta ở rể, con rể tới nhà Thời gia, dù sao vẫn không trở ngại đến thể diện của cha!”